

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 203.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

non eandem hinc pœnam perfoluant, hoc generalis iudicij dogma confirmat. Quod autem non omnes illic seruêtur, hoc crassiores ac seigniores homines experge facit, ut qui omnino pœnas illic daturi sint, etiã si supplicium in hac vita effugerint. Nam si nemo pœnam illic subiturus est, quid afferri potest, cur hinc daturi sint? Quod autẽ iusti viti atque omni virtutum genere florentes, multas hinc acerbitates pertulerint, hoc paratas ipsis in altero æuo coronas indicat. Quod verò nonnulli quoque ex ipsis honore affecti fuerint, hoc ob eos, qui peccato delectantur, factum est: ne scilicet virtutem calamitatum causam esse arbitrantur effuso cursu eam fugiant.

Incerto. 202.

Quandoquidem sermo actione destitutus non ultra aurem grassatur: qui autẽ ab actione animatus est, ut qui actis & efficax sit, altẽ penetrat, animũque attingit, eam ob causã, id quod ex me scire cupis, Deus Sacerdotibus edixit, ut ad cor Hierusalem loquerentur. Nam qui ad aures verba faciant, permulti quidem sunt, at sacerdotio indigni, qui autem ad cor, pauci omnino, at qui sacerdotalis dignitatis reduniri merentur.

Eutonio Diacono. 203.

Si leuibus ac ferẽdis & sanabilibus peccatis admissis acerbis aliquid in hac vita perpetiamur, hac ratione peccatorũ maculas abstergimus. Terribilissimis autem ac venia maioribus flagitiis perpetratis, pœnam hinc pendamus, illic quoque profectò adhuc pendemus, sed mitiorem. Si autem huius vitæ supplicia effugerimus, acerbissimum atque consolationis omnis expertem cruciatum illic pendemus. Quod si hæc meam sententiam esse existimas, ea diuinæ Scripturæ confirmabunt. Etenim

διδόναι τὴν αὐτὰν δρέσαντας ἡ γενικὴ κρίσις βέλαιοι λόγον. τὸ δὲ μὴ πάντας ἐκείσε τηρηθῆναι, τὴν παχυτέρας καὶ βαθυτέρας ἀφρίσσει, ὡς πάντως ἐκείσε δάσοντας δίκην, εἰ καὶ τὰ ἐνταῦθα ἀφρίσσει. εἰ γὰρ μὴ εἰς ἐκείσε καταδύσεται, δι' ἡμῶν εἰς τὰ ἐνταῦθα πνεύματα ἐπιμαρτήθησαν. τὸ δὲ τὴν δίκην, καὶ πάση ἀρετῇ κομῶντας, πολλὰ ἐνταῦθα ὑπομεμνηκέας δεινὰ, τὴν εὐχρηστοθέντας αὐτοῖς ἐκείσε φέρωντες μίσηται. τὸ δὲ καὶ πινὰς ἐξ αὐτῶν ἐνταῦθα πεπλησθῆναι τὴν φιλαμαρτήμονας γένηται, ἵνα μὴ τὴν ἀρετῶν αἰτίαν χαλῶν εἶναι νομίζοντες, φύρωσιν αὐτῶν ἐκ πολλῶν τῶν πεινῶν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅταν παράξως ἔρημος ἦ, ἡ ἀφρίσσει τῆς ἀκοῆς ἀφικνύται. ὁ δὲ ὑπὸ τῆς παράξως ἐφυχωμένος, ἀπεδὴ γρηγορῶν καὶ δραστήριος, ἀφί βλάβος χωρεῖ, καὶ τῆς φυχῆς ἀπέται. τότε χάριν παρεκλεύσατο ὁ θεός, ὅπως μαθεῖν ἠθέλησας, ἱεροῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἰερουσαλὴμ. οἱ μὲν γὰρ εἰς τὰς ἀκοῆς λαλοῦντες, πολλοὶ μὲν, ἀνάξιοι δὲ ἱεροσωθῆναι. οἱ δὲ εἰς τὴν καρδίαν, ὁλοῦν μὲν, δίκην δὲ τὴν ἀρετῶν ἐσφραγίσαντες.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. 204.

Εἰ μὲν εἰς τὰ καὶ φορητὰ καὶ εὐίατα ἀμαρτήσαντες, πάθομεν τὴν ἐνταῦθα χαλεπὴν, σπουδισθόμεθα τὰ ἀμαρτήματα. εἰ δὲ ἀπάνθρωπα, καὶ σκληρότερη μείζονα, εἰ μὲν ἐνταῦθα δοίημεν δίκην, καὶ εἰ δόσομεν, κορυφώμεθα δὲ εἰς τὰ ἐνταῦθα ἀφρίσσει, ἀκρατοὶ καὶ ἀσφραγιστοὶ ὑφείσομεν ἐκείσε τὴν τιμωρίαν. εἰ δὲ σπουδασθῆται εἶναι ἡγῆ, ἐσφραγίσονται αἱ θεῶν γραφαί. ὅτι μὲν γὰρ τὴν εὐίατα ἀμαρτανόντων, ἔφη ὁ σπόσολος Κελνόμοι.

κενόμενοι δὲ, ἵνα μὴ σὺ τῷ κόσμῳ
κατακριθῶμεν. ὅτι δὲ τῆς ἀνίας τῆς
παισάντων, κἀνταῦθα μὲν δεδωκότων
δικίω, καὶ καὶ δὲ δωσόντων, αὐτὸς ὁ
κρίτης ἔφη, ἀνεκτότερον ἔσται γῆ Σο-
δόμων καὶ Γομόρρας, ὡς κἀνταῦθα μὲν
δεδωκότων, καὶ καὶ δὲ δωσόντων μὲν,
ἡμερωτέρων δὲ. ὅτι δὲ τῆς ἀσπίδος
μύθου καὶ ἀκρατον ἑσπεροῦ τῶν
πῶν κόλασιν, φησὶν, ἀνεκτότερον ἔσται
γῆ Σοδόμων καὶ Γομόρρας ἢ τῆς πόλεως
Σικεῖνης, τῆς τοῖς θεῖς κήρυκας διλο-
γῆς ἀπελασάσης. τῶν γὰρ ἐνταῦθα
δικίω δεδωκότας τοῖς μὴ δεδωκόσι πα-
ραβαλὸν, καὶ ἡμερωτέρων φησὶν αὐ-
τῶν δώσιν, ἀσπίδος καὶ ἀργαλεωτά-
του ἀπέφηγε τῆς ἐνταῦθα μὴ δεδω-
κότων δικίω πῶν πημασίων.

Ἰσιδώρῳ Διάκονῳ. σδ.

Χρὴ τοὺς πῶν ἀνθρωπίνω εὐγένειαν
φυλάσσειν παρηγορίας, πῶν τῆς φύ-
σεως ὑποκειμένων οὐκ ἔροπον μετα-
βολῆς, καὶ τῆς χάριτος πῶν ἀμεβρίαν
κολάζειν, καὶ μήτε λύπη σφοδρὰ ἐαυ-
τοὺς ἐκιδίδουσι, μήτε χαρὰ ἢ μὲν γὰρ
εἰ μὴ κέρρα δεινὸν λογισμῶν, καὶ χαλινω-
θεῖν φρονιστῆ, εἰς θάνατον παραγα-
γεῖ. ἢ δὲ, εἰ μὴ ὁ δεινὸν τοῖς λύπαις
καὶ παρηγορίας μεταβολῆς ἐκβα-
χίσις, καὶ τῶν ἀρέπωντος ἐκπεσεῖν
ὁ δεινὸν ἀσπίδος.

Νείλῳ γραμματικῷ. σε.

Ἐκ τῶν πολέμοις ἐπειδὴν ὀλίγοι
κομίδων τῶν πατρίδος μαχόμενοι
πολλοὺς ἀπαντήσασιν, νικῶν μὲν
αὐτοὺς οἱ νοῦν ἔχοντες σὺν ἀξίωσιν.
ἀδύνατος δὲ εἰ μὴ παύσειν θαυμάζουσιν.
εἰ δὲ δὴ καὶ πλείω ἢ εἰκότως τῶν ἐπι-
τήτων ἀφείκει καὶ τοῖς ἡρώων ἐν ἴσῳ

de iis, qui ea peccata admittunt, quibus
afferri medicina potest, ab Apostolo dictū
est, Cū iudicamur autē à Domino corri-
pimur, ut nō cum hoc mundo damnemur.
De iis autem, qui insanabilibus peccatis
sefe deuinxerunt, atque hīc quidē pœnas
perpendunt, illicque rursūm pendent,
iudex ipsemet dixit, Tolerabilius erit terrę
Sodomorū & Gomorrhę, ut qui hīc quo-
que pœnas dederint, & illic quoque datu-
ri sint, cæterū leuiores. De iis denique,
qui acerbissimum atque ab omni solatio
remotum cruciatum sufferunt, hæc verba
habuit, Tolerabilius erit terrę Sodomorū
& Gomorrhęorum, quàm ciuitati illi, quę
videlicet diuinos præcones submouerat.
Nam cū eos, qui pœnam in hac vita lue-
runt, cum iis, qui minimē luerunt, cōpa-
rauit, ac mitiorem eos daturus esse dixit,
hinc nimirum eorum, in quos hīc minimē
animaduersum fuerit, acerbissimum ac ve-
nię omnis expertem cruciatum fore pro-
nunciauit.

Isidoro Diacono. 204.

Qui humanam nobilitatem tueri atque
conseruare instituunt, celerē naturę mu-
tationem animo voluentes, immodicam,
tum mœstiriam, tum lætitiā coercere de-
bent, ac ne nimio mœstiori, nec gaudio sefe
dedere. Nam ille, nisi ratione temperetur,
ac prudentiæ fræno cōprimatur, in mortē
erudit: hoc contrā, nisi impendentis mu-
tationis habenis tradatur, præcipientes nos
aget, atque, ut ab officio ac decore exci-
damus, efficiet.

Nilo Grammatico. 205.

In te militari, cū pauci admodum pro
patrię defensione multis ad pugnam oc-
currunt, non hoc, qui mente præditi sunt,
petunt, ut ipsi vincant, verū, si non cum
dedecore atque infamia occumbant, ad-
miracione afficiuntur: quod si etiam pluri-
bus, quàm fieri posse videretur, incom-